

Jeugdverpleegkundigen 4-18-jarigen:

'Laten we de komende jaren meer inzetten op preventie'

Nisrine Meddouch (30) en Marjolein de Gooijer (58) werken beiden met de groep 4-18-jarigen, zij het in andere organisaties en in andere delen van het land.

Ze verschillen 28 jaar qua leeftijd. Maar ze denken, zo blijkt, over best veel hetzelfde. 'Hoezo saai? Er valt nog zoveel te leren.' We stelden 8 vragen en kregen 8 veelzeggende antwoorden.

Tekst:
Hellen Kooijman

Nisrine Meddouch (30) werkt sinds 2022 bij Jong JGZ, Zuid-Holland-Zuid

1. Wanneer ben jij begonnen en waarom dit vak?

'Ik werkte als wijkverpleegkundige. Daar kwam ik wel echt tot mijn recht, qua competenties en mijn eigen kwaliteiten. Ik had het er ook naar mijn zin. Maar ik merkte wel dat het veel brandjes blussen was. Toen ik zwanger raakte van mijn derde kind dacht ik: Hoe ga ik dit straks doen met drie kinderen onder de vier

'Het valt mij op dat de JGZ zo verschillend geregeld is per gemeente en per regio'

jaar? Na mijn bevalling merkte ik dat thuiszitten niets voor mij is. Maar ik wilde wel een baan met meer stabiliteit. Dat gaf de doorslag om ergens anders te kijken. Toen ik voor mijn eigen kinderen op het consultatiebureau kwam, en we het hadden over werk, zei de jeugdverpleegkundige: 'Is de jeugdgezondheidszorg niks voor jou? En ook de jeugdarts vroeg later: 'Je bent een hbo-v'er, je hebt een leuke aanwezigheid, komt serieus en spontaan over. Waarom kom je niet bij ons werken? En dat heb ik toen gedaan.'

2. En, bevalt het?

'Ik vind het superinteressant, ik ben geïnteresseerd in kinderen, hun ontwikkeling en groei. Ook het preventiegebied is interessant: iemand de goede richting op duwen of een zaadje planten dat op de lange duur effect kan hebben, dat vind ik mooi.'

3. Kom je dingen tegen die je niet verwacht had?

'Ik had niet verwacht dat het takenpakket zo breed kon zijn. Er zijn veel projecten die wij naast de vaste onderzoeken en algemene preventietaken doen: de zorg voor Oekraïense vluchtelingen, maatwerk zoals het begeleiden van kinderen met overgewicht of obesitas. Een collega doet VoorZorg, die begeleidt jonge moeders die in een lastig parket zitten. En er is nog veel meer. Dat was een verrassing, in positieve zin. Het geeft mij het gevoel dat je meer mag en kan op je werkterrein. Dat je andere richtingen op kunt gaan of een specifieke doelgroep op kunt pakken. Het is niet klaar, zeg maar. Er valt nog een hele hoop te leren.'

4. Hoe oud zijn de meeste mensen in jouw team?

'We zijn met zijn zevenen. Ik ben de een na jongste. Ik heb twee collega's boven de zestig, twee rond de 55, een collega van 46 jaar, dan kom ik en daarna mijn collega van 28.'

Nisrine Meddouch

5. Wat leer jij van oudere collega's?

'Dat je soms de tijd mag nemen. De tijd om ergens aan te wennen, om dingen te leren. Als "jonkie" heb je toch een soort bewijsdrang; je hebt een proeftijd van een jaar, daarna hopelijk een vast contract. Je voelt dat je moet laten zien wat je in je hebt. Het zit in mijn karakter om te laten zien wat ik kan, ik wil graag onderdeel zijn van het team. Maar ik hoorde wel eens van een oudere collega: "Doe rustig aan, neem de tijd om dingen te leren en je eigen te maken".'

6. Merk je dat cliënten anders naar jou kijken omdat je jong bent?

'Als ik gesprekken heb met jongeren in de middelbare schoolleeftijd, merk ik dat jongeren voelen dat ik ze begrijp. Ik kom dicht bij hun wereld. Ik vraag bijvoorbeeld: heb je dit of dat

Nisrine Meddouch (30)

Opleiding:

- hbo-v, behaald in 2019.

Werk:

- Duale leerweg bij Aafje thuiszorg tot 2019
- Wijkverpleegkundige bij Aafje thuiszorg (2019-eind 2021)
- In september 2022 begonnen bij Jong JGZ als jeugdverpleegkundige 4-18 jaar
- In april 2022 begonnen met de opleiding CZV *Kind naar gezonder gewicht* via het NCJ.

'Ik kom dicht bij hun wereld omdat ik wat jonger ben'

filmpje op tik-tok gezien. Er wordt straattaal gebruikt. Daar kan ik goed op inspelen omdat ik zelf een broetje heb van die leeftijd. Laatst sprak ik een jongen met een Roblox-trui. Ik zei: "he, speel je Roblox. Wat gaaf. En met wie speel je dat?" Dat was de opening voor meer vragen. Misschien is dat niet per se anders dan hoe oudere collega's het doen, maar ik denk dat kinderen soms denken bij een oudere collega: oh, daar heb je die oude dame weer. En dat ze bij mij denken: oh kijk, ze heeft die leuke, hippe schoenen aan. Ofwel: Ik heb wel een soort van voorsprong.'

7. Wat zou jij graag anders willen in jouw werk?

'Om kinderen met overgewicht langdurig te kunnen begeleiden, volg ik een cursus voor centrale zorgverlener. Tijdens een lesdag in Utrecht komen alle verpleegkundigen op dit gebied uit het hele land samen. Als ik met mijn medestudenten praat, valt mij op dat het zo verschillend geregeld is per gemeente en per regio. Bij ons bijvoorbeeld is de jeugdgezondheidszorg geen onderdeel van de GGD, maar bij een andere gemeente weer wel. Als je als kind in Zuid-Holland woont en je naar een andere regio verhuist, krijg je dus waarschijnlijk een ander aanbod. Hier is er bijvoorbeeld wel langdurige begeleiding bij overgewicht en daar misschien niet. Landelijk zijn er grote lijnen uitgezet. Maar in de details en de uitvoering zijn het toch wel veel verschillende projecten. Dat is tijdrovend en ook wel inefficiënt, denk ik. Bovendien blijkt het dan toch ook bepalend voor een kind waar zijn wieg heeft gestaan.'

8. Hoe ziet jouw toekomst eruit?

'Ik wil hier voorlopig blijven, het voelt hartstikke goed dat ik hier ben. Ik heb ook zeker de ambitie om te groeien. Ik wil zeker doorleren. En ja, er verandert landelijk veel. We weten nog steeds niet hoe de jeugdgezondheidszorg er over vijf of tien jaar uitziet. Aan de ene kant is dat onzeker, want je weet niet zo goed waar je ja op zegt. Maar aan de andere kant ontzettend fijn want er verandert veel voor iedereen. We zitten allemaal samen op dat schip dat koers gaat bepalen. Dat geldt niet alleen voor mij.'

Marjolein de Gooijer (58) is al meer dan dertig jaar jeugdverpleegkundige bij de GGD Kennemerland

1. Kun je je die eerste tijd nog herinneren?

'Ja, heel goed. Zo hadden we afsprakenboeken waar we met pen in schreven, want we hadden nog geen computers. Iedereen moest elke week op een bepaalde tijd zijn afsprakenboek naar een locatie brengen. Daar was dan een speciaal uurtje waar cliënten konden komen om hun afspraken te verzetten.'

'We hadden een afsprakenboekje waar we met de pen alles in opschreven'

'Destijds hadden we geen kleine weegschaaltjes die je mee kon nemen op huisbezoek. Ouders en baby's moesten naar het consultatiebureau komen om te wegen. Ik weet nog dat er een gezin was waar we ons zorgen om maakten en die kwamen niet op de afspraak. Toen ben ik ze een keer thuis op gaan halen. Ze woonden niet ver, dus dat kon lopend.'

2. Wat is er veranderd sinds die tijd?

'Veel, zowel in de inrichting van de jeugdgezondheidszorg, als in het vak zelf. En ik maakte in mijn eigen loopbaan daardoor ook veel veranderingen mee. Toen ik in de jeugdgezondheidszorg kwam werken had er net een splitsing plaatsgevonden

tussen verpleegkundigen die in de wijk of op het consultatiebureau werkten. We noemden ons in die tijd nog wel wijkverpleegkundigen.'

'Je wist toen echt wie iedereen was en andersom. In de jaren negentig kwam het Centrum voor Jeugd en Gezin (CJG). En dat moest toen bij ons ook opgezet worden. Ik zat toen in het allereerst team van het CJG. Later werd dat weer veranderd in een sociaal team. Maar dat beviel mij absoluut niet. Toen kwam ik voor mijn gevoel teveel af te staan van mijn beroep van jeugdverpleegkundige. Daar ben ik toen mee gestopt. De laatste jaren werk ik veel op scholen voor nieuwkomers in de Haarlemmermeer: daar zitten kinderen van asielzoekers en vluchtelingen op, Syriërs en Oekraïners, maar ook veel expats of arbeidsmigranten.'

3. Hoe oud zijn de meeste mensen in jouw team?

'Ik werk solistisch, en in een team. Daar ben ik nu de oudste. Maar er zijn collega's in verschillende leeftijden waaronder ook een paar "jonkies" van in de twintig. Ik werk nauw samen met een jeugdarts, waarvan ik de moeder had kunnen zijn. Voor haar ben ik een oude rot in het vak, en zeker in het begin vroeg ze veel aan mij. Maar dat voelt voor mij absoluut niet zo van: "Jij bent een jonkie".'

4. Wat kun jij leren van jongere collega's?

'Ik denk veel. Helaas krijg ik nooit de kans om echt bij hen in de keuken te kijken. Omdat ik solistisch werk, maar ook omdat iedereen zo druk is en het lastig is om in te plannen. Maar het is wel een wens van mij en, zo weet ik, ook van collega's. Ik zou graag een paar keer per jaar bij een gesprek willen zitten en zien: hoe pakt die ander het aan. Want ik weet zeker dat ik veel van collega's en zeker ook jongere kan leren.'

5. Wat zou jij graag anders willen in jouw werk?

'Ik hoop dat we de komende jaren wel echt weer terug kunnen naar waar we voor zijn: de preventie. Als ik in allerlei moeilijke casussen terechtkom en aan het uitzoeken ben wat de beste hulp zou zijn, dan denk ik weleens: we missen hier het deel wat gaat over gezonde leefstijl, over het voorkomen dat er later problemen ontstaan. Op

Marjolein de Gooijer (58)

Opleiding:

- Inservice opleiding A bij AZVU 1983-1987
kinderaantekening AZVU 1989
- MGZ HvA 1991-1993
- Voorlichting in de non-profit Transfergroep Rotterdam
- Ambassadeurstraject jeugdgezondheidszorg V&VN 2019-2020.

Werk:

- Verpleegkundige in AZVU 1987-1992
- jeugdverpleegkundige 0-4-jarigen 1993-2008 Amstelring/ GGD Amstelland de Meerlanden
- jeugdverpleegkundige 4-18- jarigen GGD Kennemerland 2008-heden.

het gebied van overgewicht, gehoorschade of een goede slaaphygiëne bij jongeren bijvoorbeeld. Hoeveel problemen kunnen er niet worden voorkomen als jongeren goed slapen? Denk niet alleen aan beter presteren op school maar ook een betere mentale gezondheid.'

6. Geldt dit ook voor basisschoolkinderen?

'Van die groep zien we tegenwoordig eigenlijk alleen de kinderen op indicatie. Er is wel een vragenlijst voor alle kinderen. Soms komt daar wat uit, maar meestal niet. Toen ik begon deden de jeugdverpleegkundigen groep 7. We zagen daarvan alle ouders met hun kinderen. Je sprak iedereen, ook de ouders van kinderen waar niet zoveel mee was. Maar je had ze dan al wel eens

'Het is nog steeds geen saai vak. Ik leer echt elke dag weer iets nieuws'

gezien. En als ze dan later ergens over wilden praten, was er al een lijntje. Dat is toch anders dan als jij – in feite een voor hen onbekende jeugdverpleegkundige - na het invullen van een vragenlijst de ouders belt. Ze zeggen dan toch eerder: "Nou, ik denk niet dat het de moeite waard is om hiervoor te komen". Die band die je al hebt met ouders, werkt denk ik toch beter. En ook dat is preventie.'

7. Bevalt het nog?

'Absoluut. Ik vind de gesprekken superleuk. Ik spreek bijvoorbeeld veel Indiase ouders. Die kan ik echt op weg helpen. Ik vertel ze over zwemlessen en hoe dat werkt. Of hoe het gaat bij de tandarts hier. Dat die preventief controleert en dat dit gratis is voor kinderen. Maar we hebben het ook over opvoeding. Dat dit hier vaak anders gaat. Dat zijn ook heel leuke gesprekken. Maar vooral: er is zoveel te leren en te doen als jeugdverpleegkundige. Ik mocht een tijdje geleden vanuit de jeugdgezondheidszorg meedenken met de gemeente over de toekomst van de inkoop van jeugdhulp. Mijn werk is dus nu voor een deel niet meer alleen uitvoerend. Ook dat is weer wat nieuws. Soms hoor ik mensen

Marjolein de Gooijer

praten over hoe moeilijk het is jonge mensen binnen te krijgen. Maar dat begrijp ik niet goed. Dit is absoluut geen saai vak. Ik leer echt elke dag weer iets nieuws. Ik heb twee jaar geleden de opleiding *Ambassadeur voor de jeugdverpleegkundigen* gedaan. En ik draag actief uit dat er zoveel in dit vak mogelijk is. Helaas zie ik nog vaak bij gemeenten, scholen en andere partners dat zij dat beeld niet hebben. Ik weet niet hoe dat komt, want het vak bestaat al zo lang.'

8. Waar sta jij over vijf a tien jaar?

'Ik hoop dat ik tot mijn pensioen kan blijven. Ik vind het werk heel leuk, ik heb leuke collega's, ik geniet van de contacten met ouders, met de kinderen. maar de werkdruk en alles eromheen vind ik soms wel heel zwaar. Net zoals iedereen heb ik na dertig jaar weleens gedacht: pff, ik moet iets anders gaan doen. Maar als ik daar dan concreet over nadacht kwam ik zoveel dingen tegen die ik niet leuk vond. En dan kom ik toch weer terug bij de jeugdgezondheidszorg. Ik voel mij toch wel echt een jeugdverpleegkundige in hart en nieren.' 🌱